

Eurípidés. *Médea*.

Přeložil a upravil Václav Renč. Praha, DILIA rozmn. 1965, s. 46–48.

SLUHA

Když chlapci přišli s otcem přímo k nevěstě,
my sluhové, jež tak tvůj osud dojíká,
jsme mysleli, že jste se vy dva smířili
a byli bychom ty tvé děti zlíbali.

Sám jsem se v nedočkavosti hnál za nimi
k své nové paní. Ta jen Jásona vítala.
Když konečně pak zavadila pohledem
i o tvé chlapce, hněvivě se odtáhla.
Tvůj muž ji hleděl udobřit a domlouval:

„Pročpak se zatvrzuješ na své příbuzné?
Vždyť nemáš proč se hněvat, jsou z tvé rodiny.
Hleď, vezmi dary a jdi otce uprosit,
ať kvůli mně jim promine to vyhnanství.“
Jak spatřila ty dary, nezdržela se
a souhlasila se vším. – Kreon povolil.

Pak, jen co děti s otcem vyšli s komnaty,
hned zkoušela si šat i vínek na hlavu
A nadšeně se prohlížela v zrcadle.
Běhala po komnatě jako při tanci.

Však náhle – hrůza na ten pohled vzpomenout:
Najednou zbledne, potácí se pozpátku
a jen taktak že stačí klesnout do křesla.
Vtom jedna stará služka strašně vykřikla.
Zpozorovala, jak jde paní pěna od úst,
a že má tváře jako křídu, oči v sloup.

A služka spustí nářek. Všechny ostatní
se rychle rozběhly hned přivést vladaře.
Dlouhý čas paní ležela tam bez sebe.
Pak procitne a srdcelomně zasténá.
To dvojí bolest přivedla ji k vědomí:

Podivný oheň ze zlatého pletence
jí sálal do hlavy a leptal, sršel, žhnul –
a druhý dar tvých dětí, hebký skvělý šat
té nešťastnici bílé tělo rozžíral.

Tu ona skočí s křesla, celá v plameni
Zoufale hází hlavou, kadeře si rve,
jen aby strhla vínek. Ten však sponami
lpí ve vlasech – čím více hlavou potřásá,
tím silněji ten zhoubný žár se rozhoří.

I padne k zemi, přemožena bolestí –
a snad jen otec by byl poznal její tvář.
Tak byla znetvořena, tak byl prudký jed.
Ach, děsný pohled. Nadto se té mrtvoly
bál každý dotknout, vší tou hrůzou varován.

Vtom vešel její otec, bledý, zděšený
vrhl se na svou dceru, s nářkem objímal
tělo už mrtvé: „Dítě moje nešťastné,
který to bůh tak příšerně tě zahubil?
Kdo mi tě bere? Nemám blíže k hrobu já?
Co já tu sám? Ach kéž bych s tebou zahynul.“

A jak se vzepjal, roucho k němu přilnulo
jak břechťan k dubu. Mrtvá na něm visela
a rvala mu svou vahou maso od kostí.
Až zhroutil se v tom marném zápase
a vedle dcery naposledy vydechl.
Tak leží, mrtvý s mrtvou, otec s dítětem
a k pláči je se na ty dva jen podívat.

(k Médeie)

A ty – nač čekáš, co chceš slyšet víc?
Hleď uprchnout a někde před trestem se skrýt.